

Дебют

ЄВГЕНКА ЧУГУЙ – молода поетка, прозаїк, член літературного об'єднання імені О. Донченка (м. Лубни, з 2005 р.) та літературного об'єднання «Перехрестя» (м. Київ).

Народилася 27 грудня 1989 р. у Лубнах Полтавської області. 2012 р. із відзнакою закінчила Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова (Інститут соціології, психології та управління, спеціальність – психологія).

Публікувалася в газетах «Вісник», «Лубенищина», «Ліра» та ін., у колективних виданнях «Собори душі» (Полтава, 2008), «Дивовижність» (Київ, 2009), «Протуберанці слова» (Київ, 2010), «Щоденник» (Київ, 2010), «ПРОдайте їсти» (Київ, 2012), «Щоденник: Re: take» (Київ, 2012). 2009 р. випустила самвидавну авторську книжку «Спеції» – як номер студентської газети «Глобус» НПУ імені М.П. Драгоманова.

Переможець обласного літературного конкурсу «Собори душ своїх бережить» (Полтава, 2007), лауреат міжнародного літературного фестивалю «Антракат» у номінації «Поетичний потенціал» (Херсон, 2009). Нагороджена дипломом II ступеня за кращу публікацію віршів у

газеті «Педагогічні кадри» (Київ, 2009), відзнакою сайту «Інша література» в номінації «Відкриття року» (Київ, 2010).

Учасниця літературно-мистецького проекту «Щоденник» (Київ, 2011), а також фестивалів «СУП», «Сліва-фест». Потрапила в десятку відмічених поетів журі премії імені Олеся Гончара.

* * *

Можна, я буду палити і читати
казки напам'ять.
Якщо ще ніхто не помітив, у цієї зрілої
дами
криза.
Вона – з натовпу відьма,
тінь оргій старечих.
За дверима не видно, про що
розмовляють речі
В її комірчині.
Яким чином?
– Причина –
Тіні,
Лише половина тіні,
Зачеплена за шпильку.

* * *

Бите скло замінить газету.
Там усе набагато простіше:
Ненароком сліпець напише,
Поводир прочитає: «Де ти?»
Може, прийде і, мабуть, стиха
Прошепоче, як дихає вечір,
Бо давно уже мріє про втечу.
Але то зажорстока втіха.
Дощ пришпилить останніх щасливих
До асфальту і мокрих ніг.
Поводир врешті скаже: «Ні...»,
Але скаже лише у зливу,
Щоб сліпець не почує...

* * *

Так хочеться, щоб далі сніг тривав
Крізь жалюзі прорізаного сонця
І обрію сполохана крива
Здавалася плечима охоронця.
Мій змій повітряний бурюкнеться на сніг,
Мов одинока квітка. Недолуго.
Земля викочується бочкою з-під ніг.
Земля викочується з-під обіймів друга.

* * *

Стікс прихований тілом твоїм,
Ллється крізь погляд владний.
І я ладна підбирати стиглі плоди
Слів твоїх, мов макові зерна
У лоні ночей фіалкових.
Мружиш очі церковно-важкі.
Повіки впускаючи, – затуляєш мені світ,
наче ширмою.
Розгортаєш пелюшки ніжності...
Всотуєш дух материнський...
Навпомацки душу роздягнує – мов
гачком – словом підхоплюєш...

* * *

коли відквітнуть феєрверки
залишаться павуки-попелюшки,
які заберуть із собою
полюск широких очей,
кульки, наповнені мріями,

худнутимуть потроху...
свята надзвичайно схожі
у власних смертях.

* * *

зодягни мене у дотики
замовляй вустами гудзики
тіні стануть нашими стінами
ну а стіни нашими ковдрами
і мій голос буде надірвано
і осиплються двері від дотиків
на підлозі лишаючись мушлями

* * *

Збережи-но себе і нікому віри не йми.
...Пожирателі духу під ногами, мов пси,
скавучали...
Ти давно вже не тут, тебе часто тілам
позичали,
Щоб ті також кричали під корінням
церковним: «І ми!..»

* * *

дорогою додому
діється диво
вразливо
відомо
кому і навіщо
віщі
вірші
наші
нащо
пропащі
ті
що не осліпли
випивши із криниці
у нашому віці
іще притаманна
душі голизна
але новизна
лише зрідка...

* * *

А натовп був трохи дикий...
Йому так хотілось вірити,
Що вистачить і на ліки...
Лірики...

* * *

Спи, мій хлопчику.
На долоньку сонце спати вкладеться.
Коли очі заплююєш і згортаються
розтини Світу,
Ти стаєш моїм сином...
Я тебе не носила під серцем,
Бо під серцем ти був у літа.

Але часом ти виростаєш і старіють наші
розмови.

Ти стаєш моїм татком.
Ні, мабуть, старезним дідом, яких
Не бояться, а шукають казки у вусах.
Я умощуюся спатки
Під твою величезну долоню
І від цього тепла, мов зерня, паростками
зірвуся.

* * *

Кожному дню своя намистина,
Слову – рахунок, дотику – дотик.
Сіно почне розквітати на стінах,
Тихо загине нікчемний невротик.
Вийди чи вилізь, прорвися з утроби,
Геть абортуй нікчемність дволику.
Слово придушене створює тромби
І укорочує віку.

* * *

Я живу собі в шлунку червоного краба,
І розбиті гірлянди тут небом зовуться,
І єдина надія, що до міста-незграби,
Порятунку заради, вісім хвиль
увірвуться.

А моя голова і вразливості п'яти
Мене тягнуть в забуту трипільську
Долину,
Де вдається печатки печалі зірвати
Із моїх середин віднайти середину.

* * *

Мадонну в матрьюшці не видно,
Бо матове, мабуть, мертве.
Якщо долонями довго терти
щоки,
Може, скресне лід на личку у лялі
графічної.

А подекуди темінь ковзка,
Мікімауси на футболочці...
А в очах наче скельце – голочки
Порожнечі нового зразка.

* * *

Ти стоїш на порозі,
Під пташине прощання скиглиш,
Опускаєшся вгору,
Підіймаєшся вниз.
В тебе знову печаль,
якій до горлянки
не встигли
позавчора притиснути ніж...

* * *

Шпилі твого міста,
Розгойдані вежі й таверни.
Всі грають в однакові ігри
Порожніми рамами.
Ти можеш читати молитви і,
Може, Усесвіт поверне
Тобі твою душу
Об роки розбитими грамами.
Ти мариш життям, а воно,
Відповідно, – тобою
Розгойдує віхолу в грудні
З колючих імен.
Напрочуд незвично:
Я дихаю кольором бою
І плачу сльозами,
Які роз'їдають цемент.
Ти можеш не вірити,
Тільки хрестити подвір'я
Собою таким, яким був
На підпірках буття.
Старечість моя залишає сліди
У міжгір'ях,
Сліди чистоти до моменту появи Взуття.

* * *

коли спустошуються запаси любові
винні льохи радості дзеленчать пустими
скляними боками
зрошувальна система щирості така ж
занедбана
як зрошування полів у Бориславському районі
про що невтомно бормоче атавістично-
ностальгічне радіо.
Хочеться кричати ультразвуком,
щоб шибки лопались,
лускались,
лущились,
стаючи жертвами метеоритів зі всохлими
родовищами любові.

* * *

Музика б'ється в моєму тілі.
Мало їй, мало місця у венах.
Дощ із екватора в серце поцілів,
Забарабанив шалено.
Це звучання твоє, одначе
Не задирайся, друже.
Музика в тілі моєму плаче:
Швидше, швидше одужуй...